

Publicerad 2007-11-21 00:25 av tanja georgsson

Jag håller på med en bok, och jag tänker lägga ut lite avsnitt här men är inte stödmedlem så det kommer antagligen se konstigt ut, men jag vill skriva det här i alla fall. Bakgrunden är mitt eget liv, de specifika händelserna har inte hänt, som samtalen o

Bok.

Inledning

Åh ja. Jag var dum, så dum, men jag gick faktiskt bara i trean och det var inte meningen att sådant skulle hända då. Det är inte meningen att man som nioåring ska förlora sin pappa. Jag minns hur ilskan välde över mig för jag trodde att du lämnat oss för ditt jobb, att jag inte var något att ha. Men du hade aldrig antytt det, nej nej, men jag var ung och förstod faktiskt ingenting. Det var inte förrän jag blev runt 14 år som jag förstod att tryggheten i mitt liv hade dött. Jag fick nu stå på mina egna ben och visa mig rakryggad, för inget kunde ju få mig att falla? Fast egentligen var det nog bara själva benen i kroppen som höll mig uppe.

Kap1. Hur jag än gör kommer jag alltid att hata. Försöker ta mig fram men jag fortsätter sakna.

Det var egentligen en varm sommardag när jag kände kylan i kroppen. Jag tittade ut och såg hur jag hade det då, med familjen på Åhus strand. De var lyckliga som bara den och där stod jag som en outsider och tittade på. Det var nog då jag förstod att det var såhär jag skulle leva mitt tonårsliv, utan en riktig pappa. Jag gick ner i det iskalla vattnet och ville bara tvätta av mig alla känslor som välde inom mig just då,

– Herregud, är detta jag? Ska verkligen jag, Sofia Nilsson 14år känna såhär?

När jag avslutat meningen i mitt huvud hör jag en dov röst bakom mig säga

– Och hur är det du känner, flicka lilla?

Jag hade nog tänkt det där högre än vad jag anade och när hon ställde mig frågan tänkte jag efter ett tag, men kunde ändå inte komma på något vettigt svar.

– Jag vet nog inte, och du är?

Jag tittade fundersamt på henne med mina klarblå ögon men fick inget svar. Efter cirka en minuts stirrande på varandra vände hon sig om och gick. Jag stod tyst kvar ett tag och undrade vad som nyss hade hänt, sen fortsatte jag mitt tänkande och badade. Jag låg och flöt på rygg när jag hörde en gäll röst skrika:

– Sofia, vi ska hem nu!

Klockan hade närmast sig 17.00 och jag såg ut som ett russin efter all tid i vattnet. I bilen satte jag på mig lurarna och försvann in i mina tankar under hela vägen hem.

Dagarna gick och jag tänkte mer och mer på min pappa, och hur jag skulle leva utan honom under hela tonåren, ja under hela mitt liv. Allt började gå åt fel håll för min del och utan att jag visste ordet av det var det höst. Löven började falla på träden och bildade vackra färgskiftningar på marken. Men höstens gråhet trängde in i mig och hela jag blev grå. Det var nog den dagen då jag såg det första höstlövet falla som jag försov mig lite sådär extra till skolan. Klockan var 08.30 när jag steg upp och vid den tiden borde jag redan ha anlänt till skolan. Men jag trängde på mig de svarta jeansen och min svarta tröja för att sedan bege mig sakta men säkert. Jag orkade inte ens duscha den morgonen. När jag väl kommit fram hade vi precis avslutat en historielektion, men det gjorde inte så mycket. Jag var ändå trött på allt prat om Hitler. På väg mot fritids mötte jag Emelie. Hon tittade oroat på mig och frågade var jag hade varit.

- Nej, jag försov mig bara, svarade jag. Du vet, dålig sömn på nätterna.

Jag smålog lite för att se så glad ut som möjligt. Hon log inte tillbaka.

- Aha okej, men du missade ingenting i alla fall. Vi pratade bara om Hitler och andra världskriget idag med.

- Jo, jag anade det.

Vi gick tysta tillsammans in på fritids och det kändes som alla ögon föll på mig och mitt opassande utseende; svarta byxor, svart tröja, ziphood på det, converse och en massa kajak. Var det så opassande att man behövde få idiotförklarande blickar så fort man gick någonstans så fort man visade sig ute? Tankarna for panikartat genom mig och jag äcklades över deras fördomar. Vi gick fram till ett bord där redan halva klassen satt samlade och "frågetävlingen" började som vanligt. "Var har du varit? Varför var inte du på historian? Skolkade du?"

Jag vill bara skrika ut till hela högen att de kunde fara åt helvete och bry sig mer om sina egna liv istället för mitt. Men jag svarade som jag alltid brukade svara.

- Jag försov mig bara.

Efter rasten var det dags för fysik, men jag orkade inte med en timme med prat om molekyler så jag satt mestadels tyst och tittade ut genom fönstret istället. Varken orkade eller ville lyssna utan lät min fokus istället förflyttas till skolgården. Det hade börjat regna och alla sprang mellan byggnaderna för att undvika att bli blöta. Det var som om det var eld som föll från himmelen.

- Tycker du med det, Sofia?

Fysikläraren Malin pratade med mig men jag uppfattade inte ett ord av vad hon sa. Jag vaknade till från mitt tänkande.

- Va? Vad?

- Lyssnade du inte på vad Leo sa?

Hon tittade på mig med en fast blick. Jag försökte låtsas som om jag försökt höra så jag kläckte ur mig

- Jo men han talade så tyst så jag uppfattade inte.

Hon bad Leo ta det igen, men jag lyssnade lika lite denna gång. Jag greppade istället pennan och började skriva i mitt block.

Texten är utskriven från Poeter.se

Författaren tanja georgsson med Poeter.se id #6427 innehar upphovsrätten